

2. Rugăciunea și promisiunile

„Să nu disperi complet nici măcar pentru aceia care deocamdată „se întorc și vă sfășie”, deoarece atunci când toate argumentele și rugămințile tale eșuează, rămâne totuși o soluție, una care adesea își dovedește eficacitatea, când orice altceva e în zadar. Este vorba despre rugăciune. Așa că, oricare ar fi dorința sau nevoia ta, fie că e pentru tine sau pentru alții, «cere și vei primi»”.

John Wesley

Fără această promisiune, rugăciunea este extravagantă și lipsită de fundament. Fără rugăciune, promisiunea este vagă, fără putere și impersonală. Promisiunea face rugăciunea să fie neînfricată și irezistibilă. Apostolul Petru proclamă că Dumnezeu ne-a dat „promisiuni nespuse de mărețe și prețioase”, și așa și sunt. Acesta este motivul pentru care trebuie să „adăugăm în credința noastră” virtutea. Această adăugare face ca promisiunile să fie ceva actual, de care putem beneficia și noi. Rugăciunea este cea care dă greutate și valoare promisiunilor, făcându-le practice. Pavel nu a ezitat să spună că harul bogat promis de Dumnezeu devine activ și eficient prin rugăciune. „Voi ne veți ajuta cu rugăciunile voastre” (2 Corinteni 1:11).

Promisiunile lui Dumnezeu sunt „nespus de mari și scumpe”; aceste cuvinte indică imensa lor valoare și spectrul larg pe care îl acoperă, ca bază pe care să ne formulăm așteptările atunci când ne rugăm. Totuși, oricât de mărețe și atotcuprinzătoare sunt aceste promisiuni, împlinirea lor

este condiționată de rugăciune. Ce glorioase sunt aceste promisiuni pentru credincioșii din întreaga Biserică! Cât de minunat se revarsă, prin promisiunile lui Dumnezeu, gloria senină a viitorului, strălucirea și rodul acestuia!

Totuși, aceste promisiuni minunate nu au născut niciodată mugurii speranței sau rodul ei unei inimi care nu se roagă. Chiar dacă ar fi înmiite ca număr și valoare, ele nu pot aduce slavă unei Biserici care nu se roagă. Rugăciunea este cea care face promisiunea bogată, roditoare și o transformă în realitate concretă.

Rugăciunea este o energie spirituală, care face loc și împlinește practic promisiunile lui Dumnezeu, prin lucrarea ei puternică și largă. Promisiunile lui Dumnezeu acoperă toate lucrurile care țin de viață și sfințire, tot ce e legat de trup și suflet, tot ce ține de timp și veșnicie. Aceste promisiuni binecuvântează prezentul, iar binefacerile lor se întind în viitor, până în veșnicie. Rugăciunea duce la îndeplinire promisiunile. Promisiunile sunt rodul de aur al lui Dumnezeu, care se culege cu mâna rugăciunii. Promisiunile sunt sămânța incoruptibilă a lui Dumnezeu, care trebuie semănată și cultivată prin rugăciune. Rugăciunea și promisiunile sunt interdependente. Promisiunea inspiră și animă rugăciunea, dar rugăciunea este cea care găsește promisiunea, și o aduce la îndeplinire într-un mod concret. Promisiunea este ca ploaia binecuvântată ce se revarsă abundent, dar rugăciunea este asemeni conductelor care adună, păstrează și direcționează ploaia. În acest mod, promisiunea devine locală și personală, putând să binecuvânteze, să înprospăteze și să hrănească. Rugăciunea apucă promisiunea și, îndepărtând obstacolele, creează o cale largă pentru ca promisiunea să ajungă la glorioasa ei împlinire.

Promisiunile lui Dumnezeu sunt cu adevărat „nespus de mari și scumpe”, dar ele sunt de asemenea specifice, clare și

personale. Cât de clară și țintită a fost promisiunea făcută de Domnul lui Avraam: „Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: „«Pe Mine Însumi jur», zice Domnul, «pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!»”

Mai târziu, Rebeca, cea prin care urma să fie împlinită promisiunea, a fost stearpă. Trupul ei infertil era un obstacol invincibil în calea împlinirii promisiunii divine. Și totuși, în timp, ea naște copii. Isaac devine un om al rugăciunii, prin care urma să fie împlinită promisiunea făcută lui Avraam: „Și Isaac a mijlocit pentru soția lui înaintea Domnului, căci era stearpă. Domnul a fost înduplecat și Rebeca a rămas însărcinată”. Rugăciunea lui Isaac a deschis o cale pentru împlinirea promisiunii lui Dumnezeu și a dus-o la îndeplinirea ei minunată. Promisiunea a devenit un rezultat uimitor al rugăciunii.

Dumnezeu i-a vorbit și lui Iacov și i-a promis: „Întoarce-te în țara tatălui tău, la poporul tău, iar Eu voi fi cu tine”. Iacov se pune în mișcare imediat, pe baza acestei promisiuni, dar Esau îl confruntă, cu o sete aprinsă de răzbunare și cu intenții criminale, accentuate din cauza anilor scurși, în care a stat într-o așteptare neîmpăcată. Iacov se aruncă la picioarele lui Dumnezeu, într-o noapte de rugăciune, mai întâi în liniște și calm, dar atunci când tăcerea, singurătatea și adâncimea nopții îl cuprind, ajunge să petreacă toată noaptea într-o luptă agonizantă în rugăciune. „Cu Tine am de gând să stau în astă noapte / În luptă ne-ncetată, pân’ zorii s-or ivi”.

Această chestiune implică ființa lui Dumnezeu, promisiunile Sale și multe alte aspecte. Vedem că temperamentul lui Esau este legat de acest subiect. Este o ocazie demnă de remarcat. Iacov își susține cauza cu mult zbulcium și luptă. Este cea mai înaltă formă de insistență posibilă. Dar, în cele din urmă, victoria este câștigată. Numele și însăși natura lui sunt schimbate, iar el devine un alt om, complet diferit. Mai întâi de toate, Iacov însuși este mântuit. Este binecuvântat în viața și în sufletul lui. Dar în acel moment din viața lui, se obține chiar mai mult de atât. Și Esau trece printr-o schimbare radicală a minții. El, care a pornit la drum cu inima plină de ură și sete de răzbunare împotriva propriului său frate, este atins într-un mod ciudat și miraculos, iar întreaga lui atitudine față de fratele lui este complet alta. Când cei doi ajung față în față, dragostea ia locul fricii și a urii, se întrec unul pe altul în a-și exprima dragostea frățască profundă.

Promisiunea lui Dumnezeu este împlinită. Dar a durat o noapte întreagă de rugăciune stăruitoare pentru a se ajunge la aceasta. A fost nevoie ca Iacov să se lupte cumplit toată noaptea, ca promisiunea să devină sigură și să poată aduce rod. Rugăciunea a fost cea care a dus la acest rezultat măreț. Prin urmare, o rugăciune de acest fel va produce rezultate similare și astăzi. Promisiunea lui Dumnezeu și rugăciunea lui Iacov au încununat și au condus la rezultatul acela atât de minunat.

După perioada cruntă de secetă care a blestemat țara, Dumnezeu i-a poruncit și a promis robului Său, Ilie: „Du-te și înfățișează-te înaintea lui Ahab și Eu voi trimite ploaie pe pământ”. Acea zi de credință eroică și curaj neînfricat de care a dat dovadă Ilie a marcat obținerea unor rezultate glorioase. Problema lui Israel fusese rezolvată cu succes – focul a căzut

din cer, profeții lui Baal au fost uciși, Israel a fost recâștigat. Totuși, în continuare nu era ploaie. Singurul lucru pe care îl promisese Dumnezeu încă nu fusese împlinit. Ziua era pe sfârșit, mulțimile copleșite de uimire erau epuizate, dar au rămas pe loc, ținute parcă de o mână nevăzută.

Ilie și-a întors fața dinspre popor spre Dumnezeu, dinspre Baal spre singura sursă de ajutor, pentru a cere o ultimă chestiune și pentru a obține o victorie finală. De șapte ori nerăbdarea profetului a fost ținută pe loc. Abia după a șaptea repetare, promisiunea a fost împlinită pe deplin. Rugăciunea neobosită, plină de foc, a lui Ilie a obținut rezultatul triumfător al promisiunii lui Dumnezeu, iar ploaia a început să curgă în șuvoaie.

„Doamne, în veci promisiunea Ta va sta;
Cei ce doresc a locui în Casa Ta,
Și vor un loc asigurat în Ea,
Trebuie să exceleze în sfințenie”.

Rugăciunile noastre sunt prea puține și prea slabe ca să împlinească planul sau să revendice promisiunile lui Dumnezeu cu puterea corespunzătoare. Scopurile mărețe au nevoie de rugăciuni pe măsură pentru a putea fi duse la îndeplinire. Promisiunile aducătoare de minuni au nevoie de rugăciuni minunate care să le execute. Numai rugăciunea divină poate influența promisiuni divine și poate realiza planul divin. Cât de mărețe, de excelente și înălțate sunt promisiunile pe care le-a făcut Dumnezeu poporului Său! Planurile Lui sunt veșnice! De ce experiența noastră e atât de săracă și viața atât de slabă, când promisiunile lui Dumnezeu sunt „nespus de mari și scumpe”? De ce planul veșnic al lui Dumnezeu se îndeplinește atât de lent? De ce este executat

atât de nesatisfăcător? Răspunsul stă în eșecul nostru de a revendica promisiunile divine și de a ne sprijini credința pe ele și de a ne ruga cu credință în direcția lor. „Nu avem pentru că nu cerem”. „Cerem și nu primim pentru că cerem rău”.

Rugăciunea se bazează pe planul și promisiunea lui Dumnezeu. Rugăciunea este supunere față de Dumnezeu. În ea nu există niciun oftat lipsit de loialitate împotriva voii lui Dumnezeu. Este posibil ca rugăciunea să înalțe un strigăt împotriva amărăciunii și a poverii pline de groază pe care o poate aduce un moment de agonie: „Dacă e cu putință, ia paharul acesta de la Mine”. Dar ea este supraîncărcată cu cea mai dulce și promptă supunere: „Totuși, nu voia mea, ci voia Ta să se facă”.

În mod obișnuit, rugăciunea îmbracă haina conformării conștiinței față de voia lui Dumnezeu. Direcția ei se bazează pe promisiunea directă a Cuvântului lui Dumnezeu și este iluminată și pusă în aplicare de Duhul Sfânt. Nimic nu e mai sigur decât realitatea că temelia rugăciunii este Cuvântul lui Dumnezeu. Ne rugăm în măsura și în modul în care credem Cuvântul lui Dumnezeu. Rugăciunea este bazată în mod direct și specific pe promisiunile lui Dumnezeu, descoperite în Cristos Isus. Ea nu are un alt fundament pe care să își bazeze cererile și mijlocirea. Orice altceva este schimbător, capricios, plin de umbre neclare. Temelia credinței și terenul solid al rugăciunii nu poate fi decât promisiunea lui Dumnezeu; nu sentimentele noastre, nici meritele sau faptele noastre.

„Am găsit terenul pe care acum
Sufletul meu se poate ancora:
Rănilor lui Isus – ce pentru-al meu păcat
Înainte de întemeierea lumii a fost crucificat”.

Opusul acestor afirmații este la fel de adevărat. Promisiunile lui Dumnezeu sunt dependente și condiționate de rugăciunea care le revendică și le transformă într-o realizare conștientă. Promisiunile sunt țesute în noi; noi trebuie să le revendicăm și să le purtăm pe brațele credinței în rugăciune. Să luăm seama că rugăciunea este cea care face promisiunile eficiente, le identifică, și le însușește, iar apoi le folosește.

Rugăciunea aplică acum, în mod practic, promisiunile. Ea le folosește ca sămânță într-un pământ roditor. Promisiunile, asemeni ploii, sunt generale. Rugăciunea întruchipează, concretizează și le identifică, pentru a le folosi în scop personal. Prin credință, rugăciunea pătrunde în livada măreață a promisiunilor minunate și prețioase ale lui Dumnezeu, și culege cu mâna și inima cele mai coapte și mai bogate roade. Promisiunile, la fel ca electricitatea, pot scoate scânteii care ne atrag și ne uimesc, dar care nu sunt de niciun folos, până ce curentul dinamic, dătător de viață, nu este înlănțuit prin rugăciune și transformat în forță care acționează și binecuvântează.